

РЕШЕНИЕ

№ 2046

гр. София, 15.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Макрина Л Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **14277** по описа за **2019** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на А. Б. С., срещу решение без номер от 25.11.2019 г., постановено по НАХД № 15130/ 2018 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 18 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 349314-F/ 07.08.2018 г. на директор на Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ в ТД на НАП-С., с което на касатора на основание чл. 5, ал. 1 от Закона за ограничаване на плащанията в брой /ЗОПБ/ са наложени дванадесет административни наказания „глоба“, всяка една в размер на 2 444 лв., или общо 29 328 лв. за дванадесет нарушения на чл. 3, ал. 1, т. 2 ЗОПБ.

В касационната жалба е изложено становище, че въззивното решение е постановено в нарушение на закона и при съществено нарушение на процесуалните правила. Прави се оплакване, че СРС неправилно е установил фактическата обстановка по делото, което е довело до неправилни правни изводи. В случая от събраните доказателства, не можело да се направи извод, че именно тези плащания са нарушили разпоредбите на ЗОПБ. Иска се отмяна на въззивното решение и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът не се явява, представлява се от адв. Х. и адв. В..

Ответникът – ТД на НАП – С., не се явява и не изпраща представител.

Представителят на СГП излага становище за неоснователност на касационната жалба. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XI-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

СРС е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено.

СРС е извършил проверка на съдържанието на НП, съобразно ЗАНН и ЗОПБ, и приел, че не са допуснати нарушения, а по същество е приел материалната му законосъобразност, в това число е обсъдил наведените оплаквания от касатора с въззивната жалба въз основа на писмените доказателства, представени по преписката. По делото е установено по категоричен начин, че жалбоподателят е извършил нарушенията на правилата за плащанията в брой в чл. 3, ал. 1, т.2 от ЗОПБ, за които е санкциониран.

Правилно СРС от фактическа страна е приел, че от представените писмени доказателства безспорно се установява фактът на извършените плащания в брой, техният размер – дванадесет плащания, всяко едно от по 9 779,15 лв., както и датите на плащанията – 12.02.2018 г., 13.02.2018 г., 14.02.2018 г., 15.02.2018 г., 16.02.2018 г., 19.02.2018 г., 20.02.2018 г., 21.02.2018 г., 23.02.2018 г., 26.02.2018 г., 27.02.2018 г., 28.02.2018 г. Правилно е установено и основанието за така извършените плащания – изплащане на финансова помощ, съгласно договор за временна финансова помощ от 01.01.2018 г., сключен между А. Б. С. – платец и [фирма] – бенефициер. Установено е по делото и че плащанията са извършени на територията на страната. Доказателствата по делото не установяват твърдените касационни основания.

Настоящият състав счита, че СРС правилно е установил фактическата обстановка по

делото, поради което не следва да я преповтаря. АУАН и НП са издадени от компетентни органи съгл. чл. 6 от ЗОПБ и с оглед представената заповед за определяне на длъжностни лица – директорите на дирекции в ТД на НАП, които да съставят НП.

Съгласно чл. 3, ал. 1, т. 2 от Закона за ограничаване на плащанията в брой /ЗОПВ/ плащанията на територията на страната се извършват само чрез превод или внасяне по платежна сметка, когато са на стойност под 10 000 лв., представляваща част от парична престация по договор, чиято стойност е равна на или надвишава 10 000 лв. Както и СРС е приел, налице е договор за временна възмездна помощ между касатора и [фирма] на обща стойност 60 000 Евро. От съдържанието на договора е видно, че се касае за плащания на части – по 5 000 евро на месец, до усвояване пълния размер на финансовата помощ. Следователно законосъобразно е ангажирана отговорността на касатора за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 2 от ЗОПВ и наказанията са определени в съответствие с чл. 5, ал. 1 от ЗОПВ във вр. с чл. 18, предл. 2 от ЗАНН.

Предвид изложеното, настоящият състав намира, че оспореното решение е постановено и при правилно приложение на материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, XI -ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 25.11.2019 г., постановено по НАХД № 15130/ 2018 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 18 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.